

[Petra Petersen.]

hvis Hitler havde sejret. Men hvem var det, der kæmpede mod Hitler? Hvem var det, der kæmpede her i landet? Var det rigsdagen? Var det regeringen? Var det det officielle Danmark? Nej, det var det ikke. Det var folket, som kæmpede. Det ærede medlem hr. Rasmus Hansen har sikkert ikke glemt augustdagene i Odense. Måske mindes det ærede medlem dem ikke med så stor glæde som jeg, men han kan ikke have glemt dem. Det var folket, som kæmpede, og derfor er det rimeligt, at man spørger folket denne gang, at man spørger folket, hvordan det stiller sig til dette.

Det ærede medlem hr. Fuglsang omtalte Spanien og spurgte: Hvornår skal også Spanien ind i denne pagt? Jeg vil gerne spørge om det samme. Selvom det ikke rigtigt hører hjemme her, kan jeg ikke lade være med at sige, at jeg mindes, da det ærede medlem hr. Hans Hedtoft under den spanske borgerkrig talte i Fyns Forum. Hver plads var besat. Det ærede medlem holdt en meget gribende tale, og der skete det, som vi aldrig hverken før eller senere har set i en forsamling, der var udpræget socialdemokratisk: alle i salen rejste sig op og sang Internationale. Sådan var det danske folks, i alt fald den danske arbejderklasses, stilling til nazisme og fascisme dengang, og sådan er befolkningens, i hvert fald den brede befolkningens, indstilling stadigvæk.

Det ærede medlem hr. Kristen Amby sagde, at folketingsvalget har konfirmeret Atlantpagten. Jeg ved ikke, om det ærede medlem dermed mener, at også det, der sker her, godkender befolkningen. Men husker det ærede medlem hr. Kristen Amby virkelig så kort? Husker det ærede medlem ikke, at folketingsvalget i marts 1943 også blev brugt til at sige, at vælgerne havde godkendt det, der skete dengang, havde godkendt samarbejdspartiernes politik. Og hvad skete der? Der var ikke langt fra marts 1943 til august 1943, kun 5 måneder. Der skete det, at efter 5 måneders forløb sagde befolkningen nej. Jeg siger det, fordi der måske ikke er langt til, at befolkningen siger nej her. Derfor vil jeg anbefale, at man vedtager her at gå ud og spørge befolkningen. Har man ikke mod til at spørge befolkningen? Jeg synes, det ville være rimeligt, om man i en sag som denne gik ud og sagde til befolkningen: Kan I godkende, at Danmarks sønner skal vandre side om side med de nazister, der pinte og dræbte vore mænd?

Ragnhild Andersen: Man opfordrer i aften fra regeringens og de atlantiske partiers side den høje rigsdag til at gå ind for, at en amerikansk general skal være øverste chef for Danmarks væbnede styrker, og at den høje rigsdag skal godkende Bruxellesmødets beslutninger og de militære, uden- og indenrigspolitiske og økonomiske konsekvenser, som disse beslutninger indebærer. Desuden opfordrer man til godkendelse af, at Vesttyskland under ledelse af Hitlers gamle Nazigeneraler genopruster og indgår som det afgørende militære led i Atlantpagtlandenes angrebshensigter mod øst, og det vil ske under skøn påberåbelse, som det også er foregået her i dag, af demokrati, frihed, vestlige idealer o. lign.

Havde nogen i 1945 sagt, at man 5 $\frac{3}{4}$ år efter, at det var lykkedes folkene i Europa, også det danske folk, at knuse den tyske krigsmaskine, med den danske rigsdags og regerings hjælp ville forlange Tyskland genoprustet, ville disse personer være blevet betragtet og behandlet, det tvivler jeg ikke om, som afsindige mennesker. Ikke desto mindre går det forslag, vi behandler her i dag, ud på Vesttysklands genoprustning, intet mindre; og ligesom ved behandlingen af Atlantpagten i sin tid er det meningen, at denne sag skal køres igennem i aften i hast, der er ingen tid at spille, befolkningen må ikke spørges i den anledning, ikke engang må befolkningen i mikrofonen høre, hvad der foregår på Christiansborg. Det er vel nok forståeligt, at Atlantpartierne som tilhængere af, at danske sokdatter skal kæmpe side om side med SS-folk og gamle Hitlergeneraler, prøver at lukke folket ude; men det skal siges på denne rigsdag, selvom stolene står tomme, at det er ikke tegn på styrke hos de partier, som gennemfører noget sådant, det er tegn på svaghed, at man lukker det danske folk ude.

Hvad vil konsekvensen blive af vedtagelsen af dette forslag til rigsdagsbeslutning? Den vil, som mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Alfred Jensen, har sagt, betyde en stærk forøgelse af krigsfaren og en uhyre trusel mod Danmark, hvis det skulle komme til krig. De umiddelbare konsekvenser af dette forslags vedtagelse, Eisenhowers kommando og Tysklands genoprustning, er allerede tydelige. General Eisenhower vendte hjem fra sit besøg i Europa og erklærede, at han var ængstelig og utilfreds, for oprustningen gik ikke stærkt nok i Europa, mere tempo, flere våben, mere krigsgalskab. Det er Eisen-